

Ting, ſom ſlet ikke er ſtemmende med den Tanke, der ligger til Grund for Grundlovens Beſtemmelſer.

Jeg ſiger alſaa, at Spørgsmaalet for mig er blevet dette: Skulle vi lade det blive ved det gamle, til vi ſaa en Grundlovsændring, eller er det forſvarligt at tage denne midlertidige Omfordeling? Og da ſiger jeg: Ja, der er næſten ikke Spørgsmaal for os, om det er forſvarligt, thi efter at man har ladet Forholdene forrykke ſig i den Grad, ſom Tilfældet er nu, og efter at Forholdet er blevet det, at vi ikke, ſaaledes ſom Stillingen nu er, kunne vente at ſaa nogen Grundlovsforandring — hvad ſhulde vi ſaa gøre andet, end at ſe at udjævne de værſte Misforhold og ſaa trøſte os med, at derved nærme vi os dog noget til den rigtige Ordning, medens den Ordning, vi nu have, er bleven komplet ubillig og har været det i mange Aar? — Men iøvrigt betragter jeg det ſom heldigt, at der er kommet til at ſtaa Ordet „midlertidig“. Jeg ved meget vel, at dette Ord ikke har den Betydning, at en ſaadan Lov i og for ſig er mere kortlevende end en anden Lov; det har det ſlet ikke; men det antyder for deres Bedkommende, ſom have ſat det ind, at vi ſhulde til en anden Ordning, vi have ikke ſaaet i Folketinget, det Antal Kredſe, vi ſhulde have. Og for mig — og jeg håaber for os alle ſammen, her oppe — antyder det, at naar vi nu gaa med til denne Lov, ſom egentlig gaar temmelig vidt ved at forrykke Forholdet ſaaledes, at det kun bliver ved 66 Landſtingsmænd i Forhold til 114 Folketingsmænd, ſaa ligger deri for os det Forbehold ved dette „midlertidig“, at naar vi en Gang komme — hvad vi maa — til at tage dette Spørgsmaal op til grundlovmæssig Behandling, ville vi have det rigtige Forhold etableret, ſaaledes ſom det var: Forholdet 66 til 102 — allerhelſt ved, at vi føre Folketingsmedlemmernes Antal tilbage til 102, thi det er ſikkert ganſke tilſtrækkeligt, og ſaa ſtaffe os en fornuftig Omfordeling af Folketingskredſene, men hvis det ikke kan ſee ſaa i alt Fald ſaaledes, at dette Tings Medlemsantal, og deriblandt ogſaa de kongevalgte Medlemmers Antal, maa vokſe i paſſende Forhold til den Forøgelse, der finder Sted nede i Folketinget. — Jeg vil derfor anbefale at ſtemme for Lovforſlaget; man kan gøre det ganſke roligt, thi det er ikke mere ulovligt end Forſlaget om de 137.

Bojen: Over for de temmelig ſtærke Klager, der ere komne fra Københavnske Repræſentanter over, at Forſlaget ſærlig ſhulde være vendt mod København, vil jeg dog

minde om, at der ſtaa „midlertidig“ paa Forſlaget, og jeg tror, at der maa lægges en ſtørre Betydning i dette Ord „midlertidig“, end de Herrer have villet gøre. Naar vi her vedtage Ordet „midlertidig“, er det en Tilfødelſe af, at vi ønske en Grundlovsændring, jeg lægger i hvert Tilfælde den Betydning ind deri, og jeg mener, at naar det i Dag bliver vedtaget med den Titel, er det, fordi man ønsker en Grundlovsændring, ſog jeg antager, det ſamme er Tilfældet nede i det andet Ting. Jeg tror ſaaledes, at det har ſin ſtore Betydning, at denne Erklærelſe bliver lagt frem, ſamtidig med, at vi vedtage Loven. Naar man ikke i en ſaadan midlertidig Lov har ønsket at komme til et ſaa ſtort Tal ſom 137 Kredſe, ſaa tror jeg, at Grunden er den, at det er meget vanſkeligere ſenere at ſaa Tallet ſat ned, det er meget vanſkeligere at ſaa Tallet ſat ned, end det er at ſaa det ſat op. Hvis vi en Gang komme til en Grundlovsændring, og da ſtaa med en midlertidig Lov hvorpaa der ſtaa 137, ville vi have grumme ondt ved at ſaa det Tal rykket ned til 114 eller 102. Jeg har ganſke viſt ſet, at der er en Kredſ her i København, der er forſvunden, nemlig 6te Kredſ, men her i København lader det ſig lettere gøre, fordi Bælgerne her flytte i ganſke anderledes Grad end ude paa Landet; jeg tror, at ude paa Landet vilde det vække almindelig Antipati, hvis man vilde udſlette en Kredſ, ſom har været før. Have vi først optaget 137 ſom Tal, tror jeg, ſom ſagt, at vi aldrig ville komme bort fra det Tal, ſeld om vi fik en Grundlovsændring.

Men jeg tror, at der rundt omkring i Landet er en Stemning imod, at vi ſhulde have et ſaa ſtort Antal Folketingsmænd, jeg tror, de Herrer ville ſaa det at høre og mærke paa den Dag, ſom ſaa mange tale om, Valgdagen, der kommer. De ſhulde ſaa at ſe, at Stemningen ikke er for, at vi ſhulde have ſaa mange Folketingsmænd; man hører rundt omkring det udtale, at vi have Rigsdagsmænd nok, man synes ikke om denne betydelige Forøgelse, og den vilde vi jo komme til, hvis vi her vedtog 137 Kredſe, ſaa vilde vi aldrig kunne komme bort fra dette Tal.

Men naar nu dette Forſlag, ſom er midlertidigt, ordner Forholdet efter 114, ſaa ſkal jeg for mit Bedkommende erkende, at der kan være noget berettiget for Københavns Bedkommende i de Klager, de have fremſat; men jeg kan kun dertil ſige, at Stillingen for København er jo den, at hvis dette Forſlag ikke i Aften — havde jeg nær ſagt — bliver vedtaget, ſaa er Følgen ikke, at de ſaa 137 Kredſe, men ſaa er